

Deklica in lastavica.

Livela je nekdaj deklica, ki je zelo ljubila cvetice ter vsako leto težko pričakovala vzpomladi, da zopet pokažejo izpod ruše svoja nežna ličeca.

Bilo je nekega dne, še pred solničnim vzhodom, da je deklica stopila v domač vrt. Hodila je med gredicami, oziraje se na desno in levo, privzdigovala listek za listkom ter iskala cvetic. Ali zamán! Žalostna se je vračala v hišo, ko zasliši veseli „kvi-vit“ lastavice, ki je na vrtnem plotu sedela.

„Ne žaluj, dekletee, kajti minul ne bode tretji dan in tvoje gredice bode pokrivala prelepa pisana odeja.“

Vprašala je deklica ptico, kako to vé in lastavica je odgovorila:

„Bilo je pozno v noči, ko sem bedéč sedela v gnezdu ondu nad tvojim oknom ter zrla tjà v ogrado, kjer se je začelo čudno gibanje in lesketanje. Radovedna zletim na vejico rožnega grma, in kako se začudim, ko vidim poleg sebe lepega angelčka, belega kakor sneg, s srebrnimi peroti, ki je držal zlato paličico v roki. Vsa osupela sem gledala vanj, a on me je razumil in mi prostovoljno začel pripovedovati, da je poslanec nebeškega očeta, in je prišel buditi cvetje in kititi vesoljno naravo. Prinesel ga je gorki solnčni žarek. Tako mi je pripovedoval dobri angel, in v tem se je prikazala na cvetici svitla rosa, in angel mi je dejal, da me mora zdaj zapustiti.

Stopil je v rosno kapljico, samó prsi in ličece ste moleli iz nje. A kmalu je tudi to izginilo, ker je kaplja lezla globokeje in globokeje in kmalu ni bilo več videti ne rose ne lepega angelčka. Jaz sem še sedela na vejici ter mislila o angelu in o rôsnej kapljici.

Nekako proti jutru je moralo biti, ker število zvezdic se je vže jako zmanjšalo in luna je zapuščala nebó, ko je angel zopet stal pred menoj. Dobrotno se mi je nasméhnul in dejal:

Kakó željno me je vže pričakovala cvetice! Listi, njeni služabniki, pripovedovali so jej vsak dan, kako dobrodejni so poljubki solnčnih žarkov in kako sladko je petje drobnih ptičic ondu v zelenem logu. Ali bala se je pogledati nad zemljo, ker mnogej cvetici se je vže zgodilo, da je zaradi neposlušnosti morala umreti. Gospod je namreč zapovedal, da ne sme nobeden evet izpod zemlje, dokler ne pride njegov sél in se ne pritakne s čudodejno paličico popja, ki obdaja cvet.“

Takó je govoril angel in še pristavil, da mora čakati, dokler ne prisije solnee, katero ga v svojih žarkih popelje nazaj k očetu, kateri ga je poslal.

Čudiš se mi, deklica moja, ali še bolj bi strmela, ako bi videla lepega angelčka. Kadar se je začelo daniti, storil se je nevidnega, in ta nebeška vonjava mi je pričá, da je še tukaj v najinej bližini.

Ne žaluj tedaj, deklica draga, kajti minul ne bode tretji dan, in tvoje gredice bode pokrivala prelepa pisana odeja.

In deklica ni bila nič več žalostna; zahvalila se je lastavki za lepo povest in vesela se je vrnila v hišo. Lastavica je zapela svoj „kvi-vit“ in zletela k drugim sestram ter jim pripovedovala, kar je videla in slišala v preteklej noči.

Drugo jutro je bil vrt pokrit s prekrasno, dehtečo odejo.

J. K.